

Θέλω να Κοινωνήσω στην Τήνο (Ένα συγκλονιστικό Θαύμα της Παναγίας μας)

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Image not found or type unknown



Σε κάποια φτωχογειτονιά του Πειραιά ζούσε ένα τυφλό παιδάκι, ο Νίκος. Η μητέρα του ήταν καλή, ευσεβής, ενάρετη. Ταχτικά πήγαινε στην εκκλησία και παρακαλούσε τον Χριστό να χαρίση φως στο παιδί της.

Ο πατέρας ήταν αδιάφορος στα θρησκευτικά ζητήματα. Πολλές φορές κορόιδευε τη γυναίκα του για τη θρησκευτικότητά της. Ούτε στην εκκλησία πήγαινε, ούτε σταυρό έκανε. Η μάνα έτρεξε σ' όλους τους οφθαλμιάτρους, για να εξετάσουν του παιδιού της τα μάτια.

Όλοι την απέλπισαν. Δεν υπήρχε θεραπεία με τίποτε, Αφού έκλεισαν οι πόρτες της γης, η μάνα χτύπησε του ουρανού τις θύρες.

Αποφάσισε να πάει το παιδί της στην Τήνο.

- Γιώργο, σκέφτηκα να πάω στην Τήνο.

- Τζάμπα θα χαλάσης τα λεφτά σου. Δεν γίνεται τίποτα. Παρ' το απόφασι. Ο Νίκος

θα μείνη τυφλός.

- Εγώ με το παιδί θα πάμε στη χάρι Της. Που ξέρεις· τόσα θαύματα γίνονται κάθε χρόνο.

- Θαύματα, είπες; Στ' αλήθεια, γυναίκα, πιστεύεις στα παραμύθια των παπάδων; Αυτά είναι λόγια, για να πηγαίνει ο κόσμος και να εκμεταλλεύονται τους αφελείς. Να μην πας πουθενά. Εγώ λεφτά χαμένα δεν δίνω.

- Εγώ θα κοινωνήσω στην Τήνο. Θα πάω. Θέλω να πάω. Κάτι μου λέει μέσα μου να πάω. Για το Νίκο, το παιδί μου, ας πάμε μαζί. Έλα να παρακαλέσωμε τη Μεγαλόχαρη για το σπλάγχνο μας.

- Είσαι ανόητη, μου φαίνεται. Δεν πήγαμε σε «κοτζάμ» καθηγητάδες, δεν γυρίσαμε ένα σωρό γιατρούς; Όλοι δεν μας είπανε τα ίδια; Σε ρωτώ έχεις εσύ καμμία ελπίδα;

- Ναί έχω. Πιστεύω να με λυπηθή η Μεγαλόχαρη. Ένα το 'χω η δόλια. Θα με καταλάβη.

- Εγώ δεν τα πιστεύω αυτά. Αλλά, επειδή επιμένεις, πήγαινε μονάχη σου. Εγώ δεν έρχομαι.

Πλησίαζε Δεκαπενταύγουστος, η περίοδος της Παναγίας. Η Μαρία αποφάσισε να περάση «δεκαπεντάρι» στην Τήνο. Δεκαπέντε μέρες νηστεία, προσευχή, αγρυπνία. Κάθε βράδυ πήγαινε στην Παράκλησι της Παναγίας. Πολλές φορές κοινώνησε, πολλές φορές έκλαψε, δάκρυσε, παρακάλεσε την Παναγία για το άρρωστο παιδί της.

Ω! Γλυκειά του κόσμου Δέσποινα, ξέρεις τον μοναδικό, τον μεγάλο καημό της ζωής μου. Το παιδί μου είναι τυφλό, το μονάκριβο αγόρι μου. Όλα τα παιδιά, Παναγιά μου, βλέπουν, παίζουν, τρέχουν, χαίρονται τον ήλιο, τη θάλασσα, τα πάντα, γιατί το δικό μου να ζη στο σκοτάδι; Ο Γυιός Σου, Παναγιά μου που θεράπευσε τόσους πολλούς τυφλούς, ανήμπορους, δυστυχισμένους, ας θεραπεύση και το παιδί μου. Στις 15 Αυγούστου το νησί πλημμύρισε ξένους προσκυνητές. Από τα πέρατα της Ελλάδας έφθασαν πονεμένοι, άρρωστοι, παράλυτοι, για να ζητήσουν την θεραπεία, την βοήθεια της Μεγαλόχαρης.

Η Μαρία σηκώθηκε απ' τα μεσάνυχτα. Με κομμένη ανάσα πήρε τον ανηφορικό δρόμο προς την θαυματουργή εικόνα. Σε λίγο ανέβαινε τα μαρμάρια σκαλοπάτια κρατώντας το τυφλό παιδί της. Πλησίασε πάλι την Παναγία, με τα τόσα θαύματα. Γονάτισε μ' ευλάβεια, με βουρκωμένα μάτια. Παναγιά μου. Αύριο φεύγομε απ' το μυρωμένο, τ' όμορφο νησί σου. Κάμε το θαύμα σου, χρυσοπαναγιά μου. Θεράπευσε

το γυιό μου, που σου 'φερα στην χάρι Σου.

Ο Νίκος γονάτισε δίπλα στην μητέρα του και ψιθύρισε: Μεγαλόχαρη, Είμαι τυφλό παιδί. Δεν βλέπω τη φύσι, την όμορφη θάλασσα, τα πράσινα δένδρα. Κόσμο ακούω και κόσμος δεν βλέπω. Σήμερα που θα φύγωμε για το σπίτι μας, Παναγιά μου, σε παρακαλώ για τον πατέρα μου. Χάρισέ του φωτισμό και σύνεσι. Κάνε τον να πικραίνει λιγώτερο την καλή μου μανούλα. Βοήθησε τον πατέρα μου να γίνη καλός άνθρωπος. Να μην βλαστημά, να πηγαίνει στην εκκλησία, να κάνη τον σταυρό του...Σταυροκοπήθηκε ο Νίκος. Τότε ένιωσε κάτι αλλιώτικο μέσα του. Μισάνοιξε τα βλέφαρα. Κάτι άρχισε να διακρίνη. Έβλεπε μαύρες σιλουέτες να κινούνται.

- Μάννα, βλέπω! βλέπω! βλέπω!- Θαύμα! Θαύμα! Δοξασμένο τ' όνομά Σου Παναγία μου!

Μια μυριόστομη κραυγή ακούστηκε: «Θαύμα! Θαύμα!» Η Μαρία έμεινε αρκετή ώρα δακρυσμένη μπροστά στην εικόνα της Παναγίας. Δεν πίστευε στα μάτια της. Έβλεπε το παιδί της να βλέπη και δόξαζε απ' τα τρίςβαθα της καρδιάς της τον Θεό. Καταχαρούμενοι γύρισαν στον Πειραιά. Ο άπιστος πατέρας, όταν είδε με τα μάτια του, το εκπληκτικό θαύμα συγκινήθηκε, έκλαψε, άλλαξε. Έπαψε τις ειρωνείες, άρχισε μ' ευλάβεια να κάνη το σταυρό του, να πηγαίνει ταχτικά στην εκκλησία, εξωμολογείτο, κοινωνούσε, δόξαζε την δύναμι του Θεού. Λόγος πικρός δεν έβγαινε πιά από τα χείλη του. Στο σπίτι εκείνο υπήρχε πόνος, θλίψις, δάκρυα, σκοτάδι, βρισιά, ειρωνεία, βάσανα. Τώρα βασιλεύει χαρά, ευτυχία, φως, τραγούδι. Η θεία Κοινωνία, η δροσιά του Παραδείσου, χάρισαν υγεία, χαρά, ευτυχία.

ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ Ζ. ΛΑΓΟΥΡΟΥ «ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗΣ» - Εκδόσεις «ΤΗΝΟΣ»

vimaorthodoxias.gr